

RECHTSPRAAK

Loonvordering na arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd toegewezen. Werkgever is verantwoordelijk voor de grote omvang van het verlofsaldo, juist bij een tijdelijke arbeidsovereenkomst.

Feiten

Werkneemster is op 2 augustus 2018 in dienst getreden van werkgever als autopoetser voor 40 uur per week. De laatste arbeidsovereenkomst was geldig voor bepaalde tijd van 12 maanden tot 1 april 2020. Werkneemster had jaarlijks recht op 25 vakantiedagen, omgerekend 200 verlofuren. De gewerkte uren werden door werkgever bijgehouden met een registratiesysteem waarop werkneemster moest in- en uitklokken. Als werkneemster een werkdag korter werkte en daarvoor geen andere reden van ziekte, calamiteiten- of zorgverlof bij de leidinggevende had gemeld, merkte werkgever de minder gewerkte uren aan als vakantieverlof. Werkgever registreerde de op zaterdag – en op de overige werkdagen – extra gewerkte uren als ‘overuren’, die bij het verlofsaldo werden opgeteld. Werkgever heeft werkneemster op 17 maart 2020 meegedeeld dat het dienstverband niet wordt verlengd, waarna het dienstverband op 1 april 2020 is geëindigd. Werkneemster vordert uitbetaling van het achterstallige salaris over de maand maart en het gereserveerde vakantiegeld. Werkneemster legt aan haar vordering ten grondslag dat zij bij werkgever geen negatief verlofsaldo heeft opgebouwd en dat werkgever niet bevoegd was om deze uren met de eindafrekening te verrekenen. Werkgever stelt dat sprake is van te veel opgenomen verlofuren, die voor verrekening in aanmerking komen.

Oordeel

Tussen partijen is niet in geschil dat werkneemster niet altijd het overeengekomen aantal uren per week voor werkgever heeft gewerkt. Anders dan werkgever meent, kan een eventueel tekort aan uren niet eenzijdig door hem worden aangemerkt als opgenomen verlof. Het spreekt voor zich dat een werknemer die de mogelijkheid krijgt minder te werken mits dit wordt ingehaald, het doorbetaalde volledige salaris slechts ‘verdient’ als het werk ook wordt

ingehaald. Indien de werknemer daartoe in staat wordt gesteld maar dit niet doet, zal het loon in zoverre als onverschuldigd betaald kunnen worden aangemerkt. Op de werkgever rust, zeker gelet op de overeengekomen bepaalde tijd van de arbeidsovereenkomst, de zorgplicht te voorkomen dat de situatie zal ontstaan dat het inhalen van de niet gewerkte uren feitelijk onmogelijk wordt. Niet valt in te zien dat dit voor de werkgever onevenredig belastend is: er kan een maximum worden gesteld op het aantal uur dat kan worden ingehaald. In het debat tussen partijen loopt de beoordeling van de min-uren en vakantie-uren in elkaar over.

Uiteindelijk is ook werkneemster zelf de min-uren als verlofuren gaan aanmerken. Uitgaande van dat gewijzigde standpunt overweegt de kantonrechter dat een werknemer niet meer verlof kan opnemen dan waarop hij op grond van de wet of overeenkomst recht heeft. Indien meer dagen verlof met behoud van loon zijn genoten zonder dat de werkgever met uitbreiding van het aantal verlofuren heeft ingestemd, zal dit – indien een voldoende ook voor de werknemer toegankelijke verlofregistratie door de werkgever wordt bijgehouden en de werkgever waakt voor te grote verschillen – in beginsel voor rekening van de werknemer komen en bestaat geen aanspraak op loon (art. 7:628 BW). Het is niet zonder meer mogelijk in een jaar te veel opgenomen verlof als het ware te compenseren met een overeenkomstige vermindering van het verlof in een volgend arbeidsjaar, zeker indien dit ertoe zou leiden dat een werknemer minder dan het wettelijk minimum aan verlof in dat jaar kan opnemen. Werkneemster heeft gesteld dat het negatieve verlofsaldo voor rekening van werknemer moet komen. De kantonrechter oordeelt dat werkgever juist met het oog op de bepaalde duur van het dienstverband en mede gelet op zijn bekendheid met de afhankelijkheid van werkneemster van haar salaris erop diende toe te zien dat ieder jaar geen te groot negatief verlofsaldo zou ontstaan.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 29-09-2021

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2021:4713

Zaaknummer: 8609911 UC EXPL 20-4945 SV/40160

Rechters: M.J. Slootweg

Advocaten: D.P. de Waal en T.F.M. Bremers

Wetsartikelen: 7:628 BW